

تمرکز قدرت

چند شرکت انگشت شمار فرا ملی، کشاورزی و مواد خوراکی همه جهان را زیر کنترل خود دارند.

پس از نشست سال گذشته اداره خوار و بار سازمان ملل متحد در رم، که با اعلامیه ناقص در مورد کاهش گرسنه گی در جهان به پایان رسید، باید نظر کوتاهی به چگونه گی تقسیم غیر عادلانه مواد غذایی در جهان انداخته شود. در مناطقی که در گذشته مواد غذایی کشت و پرورش مییافت، امروز برای مواد سوخت و وسایط نقلیه، درخت اوکالیپوس (Eukalyptus)، نخلهای استخراج مواد نفتی و نیشکر زرع میگردد.

افزایش تولید با استفاده از ماشینهای زراعتی و ماشین آلات برداشت حاصل و خرمن و انقلاب سبز برای کشورهای رو به انکشاف بهشده را در قبال ندارد. این کشورها به کشورهای صنعتی صادرات دارند و در عوض مکسیکو جواری و برازیل گندم از ایالات متحده وارد میکنند.

قدرت «غولهای نا مرئی» تجارت کشاورزی، هرچی بیشتر متمرکز میگردد. این شرکتها با عواید میلیاردی دالر مانند صنایع نفتی، مشتی از شرکتها مادر؛ به گونه مثال, Monsanto, Cargill, Contenental, Arche Daniels Midland ConAgra: (ایالات متحده)، Louis Dreyfus (فرانسه)، Bonge و Born (آرژانتین) و چندین شرکت دختر، بلاک نیرومندی را تشکیل داده اند. این شرکتها مجتمعهای صنایع نظامی را به یاد می آورد. رئیس جمهور امریکا در سال ۱۹۶۱ هشدار داده بود، که قرار گرفتن سیستم مواد غذایی - کشاورزی در دست چند تایی از شرکتها، باعث از بین رفتن میکانیزم کنترل عامه میگردد. و چنین هم شد.

تعدادی از شرکتها خصوصی، جریان انتقال مواد غذایی را از مزرعه تا سفره تعیین میکنند.

انبوهی از شرکتها خوار و بار فراملی «Konglomerate» (TNACs)، بانک جهانی، صندوق بین المللی پول و سازمان تجارت جهانی، نیروهای فشار یکپارچه شدن بازار

مدرن خوارو بار میباشند. پروفیسور اقتصاد کوریای جنوبی «Byeong- Seon Yoon» مینویسد: «سرحادات ملی برای «TNACs» همچون شرکت فرا ملی «Cargill» وجود ندارد. همان طور که محصولات کشاورزی و غله باز تولید میگردند، گوشت و شیر نیز به کود و مواد کیمیاوی کشاورزی مبدل گردیده است. این مسیر جمعبندی، که شامل زارعین و مصرف کننده ها میشود در خارج از مرزها صورت میپذیرد. قلب این فرایند، سرمایه فراملی است، که از یک منطقه و یا اقتصاد ملی کشوری به شرکتها و سازمانهای چندملیتی جهانی انتقال مییابد. یکی از کارمندان شرکت «کارگیل» جیم پروکوپانکو در مورد کنترل زنجیری همه جانبه موادغذایی توسط شرکتهای امریکایی چنین تعریف میکند: کود فسفر در تمپا، فلوریدا تولید میشود، ما در ایالات متحده و ارژانتین کشتزار «سویا» یا «سوژا» را کود میدهم. (Soja - سویا، گیاهی است دارای برگهای بزرگ، بلندی آن تا یک متر میرسد، دانه های آن مانند لوبیا به رنگهای زرد، سرخ و سفید وجود دارد، از لحاظ ویتامینها و کلسیم غنی بوده، پخته آن خورده میشود و روغن هم از آن میگیرند. در مناطق گرم کشت میگردد) دانه های سویا به آرد و روغن تبدیل میشود. آرد دانه های سویا توسط کشتیها به تایلند برای تغذیه مرغهای خانه گی انتقال داده میشود. این مرغها ذبح میشوند، پخته میشوند و پس از بسته بندی به سوپر مارکیتهای جاپان و اروپا ارسال میگردد. این شرکتهای متحد با رهبری واحد، ۱۶۰۰۰۰ کارمند، ۱۱۰۰ دفتر تجاری در ۶۷ کشور با در آمد سالانه ۱۲۰ میلیارد دالر و با عاید خالص ۳،۶ میلیارد دالر امریکایی در سال ۲۰۰۸ یکی از جمله ۱۰ کنسرن بزرگ ایالات متحده میباشد. (۸۵ درصد سرمایه آن به فامیلهای Cargill و MacMillan تعلق دارد).

نظر به احصایه سال ۱۹۹۴ تنها سرمایه خصوصی خانواده «McMillan» به ۵،۱ میلیارد دالر امریکایی میرسد.

شکایتهای پی در پی توسط سازمانهای حقوق بشر مانند عفو بین المللی در رابط به شیوه کار و فعالیت این شرکتها صورت میگیرد. با وجود اعتراضها در مورد کار اجباری در مزارع آسیای میانه، شرکت کارگیل در معامله با حکمران مستبد ازبکستان قرار داشته، مشتری و خریدار عمده پنبه، شرکت «کارگیل» میباشد.

همچنان اعتراضهای صلح سبز (Greenpeace) علیه قطع درختان جنگلهای برازیل، مانع کار این شرکتها نمیشود.

تأثیر شرکتهای بزرگ در جهت‌یابی مصرف‌کننده‌ها کشنده و مخرب است. این شرکتهای در ائتلاف با غولهای تجاری مانند: wal-Mart (ایالات متحده)، Carrefour (فرانسه)، Metro (آلمان)، عادت غذایی مصرف‌کننده‌ها را دگرگون ساخته‌اند.

تمایل در جهت استفاده بیشتر از گوشت و میوه‌های سرزمینهای بیگانه و گرمسیر توسط این شرکتهای سمیت داده میشود. با سالنهای بزرگ مملو از مواد غذایی برای فروش، بازارهای محلی را زیر فشار قرار میدهند. درین اواخر سرمایه‌گذاری و خرید زمینها توسط چین و امریکای لاتین در اروپا افزایش یافته است. سازمانهای دهقانان مانند: *Via Campesina* به صورت خسته‌گی نا پذیر هشدار میدهند، که تقسیم نادرست زمینها و بازسای آنها توسط شرکتهای فراملی و در پی آن کشت یک گیاه مشخص برای دراز مدت، باعث کاهش محصول میگردد. دریاها آلوده میشوند. آب به ملکیت خصوصی در آمده است. همه اینها حیات فامیلها و در مجموع زنده‌گی انسانهای سیاره ما را به خطر مواجه میسازد.

۲۰۱۰/۰۳/۱۸

منبع: نشریه آلمانی یونگی ولت